

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 239. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387492880/facsimile.pdf> (tilgået 13. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

Karen hun snoede sig halvt omkring
og satte sin Pande mod Stokken.
Uglen tuded i Kirketaarn,
paa Ranen galed han, Kokken.
Hunden tuded mod Kirkeport,
og Katten mjaved i Arnen.
Først saa døde hun, den unge Moder,
og snart bagefter kom Barnet.
«Nu bliver han nok fra Døren,» –
sagde den forsmædelige Kvinde –
«Hvormeget har du vel faaet af Karen?»

Vinteren led, og Foraaret kom,
og Støren paa Gavlen han sang:
«Gaar her endnu din usselig Pjalt!
Kan ikke dig Tiden biive lang?»
«Meget længer den skal ikke heller bliive!»
sagde Ejler; han gik til et Træ.
Han bandt sit Hosebånd alt i en Løkke –
«Nu skal jeg snart komme herfra!»
Saa sagde han Farvel til Verden
og putted sit Hoved derind –
«Gud naade mig! Nu kommer jeg Karen!»

«Det var eilers en sølle en!» sagde han, Jeppé. – «Den var saa bedrøvelig,» sagde Ane Kathrine. – «Den var saa gruselig,» sagde Kirsten Mortens. «Syng os en, der gaar lidt mere fornøjelig, Kirsten Pedersdatter!» – «Lad nu en anden synge,» svarede hun, «siden I ikke er fornøjet med denne her.» – «Naaja,» sagde Ole Hansen, «jeg er ikke god til at synge; men jeg kunde fortælle jer en bitte Historie, der er hartad ligesom Visen, undtagen det at den faar en bedre Ende.» – «Naaja, lad os saa faa den!» sagde Skolemesteren; «men gør den ikke for lang!» – «Jeg skal ikke gøre den længere, end den er,» svarede han. Og saa snød han sin Næse og begyndte.

«Vi kender jo allesammen den Smule By, de kalder Skræ. Nu ejer

No ejer di dem sjæh; men i æller Daww hor di unne Kjasholm. Den æ da ænnele splet ad, som saa manne anner; men fahr haar ed wot en skammele gue Goer. I di Tier – A veed no ett saa neww, nær ed war – bowed dær et Stod tow Broer po e Goer. Den ældst a dem wa da e Mand, aa den ungest ejed slet ett nød hverken aa e Goer eller aa e Gwos. Men Pæng haad han ejen nok aa, manne Kihster full, saawal-som den Aahn.

Noddeda, i de samu Golaw bowed der en Fraaww po Annsbjerre. Hun war ung bløwwen Enki, aa righ wa hun, aa knøw wa hun. De ku jow da ett slaa fejl, te dæ wa baade Jen aa Enaahn, dæ bejed te hin. Si kuns no! Ham den ældst Broer o Kjasholm, han bejed aasse; men de vil ett blyw te nød. E Fraaww haad sit sæ Enaahn ued, men hwem han war elle hwot han wa fræ, de mo A et seji, for A veed ed ett. Den ungest aa di hæ Kjasholms Broer haad aasse sit sæ Jen ued; men de wa sgi en Buenpihg i Skræe. Jahja! han wil jow ett hat hin te Kuen; men ejesen søen – I vedd wal. De passed hun ett om. Han ga Gaat for, aa han bøj hinne Pæng, aa han lowwed hin baade Guld aa grønne Skoww; men lih vidt kam han mæ hinne. Hun passed hin Rok aa hin Binnhues, aa behded hin gammel Foræller. Imelstaahn wa hun saar-ron, aa hinne Muer saa te hin ivessemda: »Hva skaae Do? bette Ann!» Hun suet ett nød Annet po ed end: »To de veed A ett – Jen ka ett aal-tid væ lih glæe.»

Mens de hæhr no stod søen po, saa kam den ældst Broer ætter, hwem de war, e Fraaww haalt aa. Aa saa suer han en hōw Jed: te han skul undlyww ham, ihwor han saa traf po ham. Men hor ikkun saaf! Hwem aa Jer, dær æ kommen ad e Vej mel Ungstrup aa Tuening, haa wal aasse sit søen mødtvejs ve en Pass en laang flaad Hew – lissom en Doss – i en Fihrkant mæ suere Stien rundenom aa nowwn Brokling-ger aa Tejstien. Si dæhr haar i gammel Daww staan en Kjerck, dæ hed Luhn Kjerck. Aa di Annsbjerre Folk, aa di Kjasholms Folk di wa lih gue om den samu Kjerck, aa haad jet Stuelstaah, eller Poppeltuer, som di kaller ed, i en. Si no bøj ed sæ hverken wahr elle bæjer, end te e Fraaww mæ hin Kjerrest mødtes en Søndæ mæ den ællest aa di hæ Kjasholms Broer i e Stuel. E Kjasholmsmand gjør ett laang Snak; men drow hans Koer, aa jaw igjennem den Aahn. E Fraaww hin Kjerrest han fil dœ øwverenn; men han kam sjæl løkkele aa wal ued aa e Kjerck. Men hwot han saa sibn timmedes, de vedd A ett nød aa. Men